

estis prezentinta la projekton de „Ido”. Dum la kunsido la 24-an de oktobro, la Komitato venis al la decido, ke la teoriaj diskutoj estas fermitaj kaj ekde nun la *Konstanta Komitato* transprenos la taskon studi kaj fiksi detalojn de la alprenota lingvo. En la Komitato restis Baudoin de Courtenay, Jespersen, Ostwald, Couturat kaj Leau. La fina protokolo diris, ke neniuj el la ekzamenitaj lingvoj povas esti alprenata bloke kaj sen modifoj; oni decidis alpreni Esperanton pro ĝia relativa perfekteco, sub kondiĉo de modifoj efektivigotaj de la Konstanta Komitato en la direkto difinita per la konkludoj de la raporto de la sekretarioj kaj per la projekto de „Ido”, planante interkonsenton kun la Lingva Komitato de Esperanto. Krome, al la Konstanta Komitato estis aligita Louis de Beaufront, pro sia alta kompetenteco.

Couturat kaj Leau eldonis 32-paĝan raporton pri la laboro de la Delegitaro kaj ties Komitato („Compte Rendu des Travaux du Comité”). Kiel aŭtoroj estas krom Couturat, Jespersen kaj Ostwald indikitaj Richard Lorenz, profesoro pri elektrokemio de la Politekniko en Zagrebo, kaj Leopold Pfaundler von Hardemur, profesoro pri fizika kemio de la Universitato en Graz kaj membro de la Akademio de la Sciencoj en Vieno. La enkonduko komenciĝas per eldiro de Jespersen, ke la plej bona internacia lingvo estas tiu, kiu prezentas la plej grandan facilon al la plej multaj homoj, kaj mencio de Lorenz, ke la scienco jam posedas internacian lingvon en la formo de latinlingva nomenklature, tial la postulata kvalito de la internacia lingvo estu maksimuma internacieco de ĉiuj elementoj kaj logika lingvokonstruo. Wilhelm Ostwald montris, kiel komuna lingvo povus servi al internaciaj kunlaboro kaj unuigo, kaj Leopold Pfaundler invitis sciencistojn al kunlaboro pri tiu projekto. Ne mankis aserto, ke la prezentota lingvo-propono estas kolektiva verko de la sciencistoj elektitaj de la Delegitaro. Kvar lastaj paĝoj de la libro enhavas personajn komentojn de Gaston Moch, membro de la Lingva Komitato de Esperanto.

La 26-an de oktobro 1907, la decidoj estis sciigitaj al Émile Boirac, prezidanto de la Lingva Komitato de Esperanto, kun la peto pri baldaŭa respondo post esploro kaj aprobo de la proponoj. Pri la eventuala nova nomo de la reformota lingvo oni ankoraŭ ne decidis, oni parolis pri „Esperanto sen supersigno”, „Auxiliaro” k.s. Zamenhof, kiu estis rezigninta pri siaj aŭtoraj rajtoj, intence ne enmiksiĝis kaj lasis la decidon al la Lingva Komitato. En tiu periodo, la plej influhavaj esperantistoj estis francoj, kiuj estis kontraŭ la reformoj kaj aperigis artikolojn pri la „reforma manio” en la gazeto „Lingvo internacia”. La Konstanta Komitato de la Delegitaro, ne ricevinte dum du monatoj oficialan respondon de esperantistoj, sentis sin libera daŭrigi siajn laborojn. La dezirita respondo de Boirac venis la 18-an de januaro 1908. Ok membroj de la Lingva Komitato ne esprimis opinion, dudeko inklinis al malgrandaj ŝanĝoj kaj 42 estis kontraŭ ajna reformo. Interkonsento do ne estis ebla kaj la reformemuloj ekiris sian propran vojon, donante al la reformita Esperanto la nomon *Ido*.

Enigma restas la rolo de *Louis de Beaufront* [lui d bofron], kiu en majo 1908 surprize proklamis sin aŭtoro de Ido. Propranome Louis Eugène Albert Chevreux (1855–1935), en la aĝo de 12 jaroj li perdis sian patrinon kaj estis edukita ĉe parencoj. La nomo de lia patro nekonatas, ekzistas spekulativoj pri nobla (eĉ reĝa) deveno, pro kio Louis alprenis la nomon „de Beaufront” kaj asertis esti markizo kun anglaj antaŭuloj (kastelo Beaufront troviĝas en Northumberland, Anglio). Pri liaj studoj ne ekzistas fidindaj informoj – laŭ propraj asertoj li estis doktoro de teologio. Certas, ke li laboris kiel hejma instruisto en nobelulaj familioj,